

Arrest

nr. 268 124 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 30 december 1983 in San Miguel. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U trouwde in 2011 met (...) in San Salvador en jullie hebben samen twee kinderen, (...) en (...), die beide geboren zijn in Noorwegen. Van 2006 tot 2011 woonde u in San Salvador en in mei 2011 vertrok u naar Noorwegen, waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende omwille van een moordpoging op u door de bende MS. Omdat uw verzoek in Noorwegen werd afgewezen keerde u in

juni 2015 terug naar El Salvador, waar u zich met uw gezin vestigde in de kolonie Jardines de Valle in de gemeente Quezaltepeque, La Libertad. U behaalde uw middelbare schooldiploma in 2002 en werkte nadien als ober, barman en gerant in verschillende restaurants. Sinds uw terugkeer uit Noorwegen in 2015 werkte u in twee verschillende eetzaken: van oktober 2015 tot oktober 2018 werkte u in het restaurant El Lobby en nadat u daar werd ontslagen vond u nieuw werk in restaurant El Pinche, waar u van januari 2019 tot april 2019 werkte. Omdat u vaak rond 2 of 3 uur 's nachts thuis kwam van uw werk moest u sinds februari 2018 wekelijks 10 dollar renta betalen aan de bende MS om uw kolonie te mogen binnenrijden met de taxi die u van uw werk naar huis vervoerde. Voordien vroeg de bende u geen renta omdat u toen overdag werkte bij het restaurant en u dus niet moest betalen om 's nachts de kolonie te mogen betreden. U betaalde dat bedrag altijd op een vrijdag of zaterdag, ofwel bij u thuis ofwel aan het park in de kolonie. Toen u in oktober 2018 zonder werk viel stopte u met het betalen van de renta, aangezien u 's nachts de kolonie niet meer moest binnenkomen. De bendeleden merkten dit en vroegen u waarom u niet meer betaalde, waarop u antwoordde dat u niet meer betaalde omdat u niet werkte en dus de kolonie niet meer 's nachts moest betreden. Een bendelid zei u dat u geld moest blijven zoeken om te betalen en dat u hen moest betalen als u terug een job had. In januari vond u opnieuw werk bij El Pinche en werd u opnieuw gevraagd om renta te betalen, deze keer 25 dollar per week als straf omdat u een tijd niet betaald had. Toen u vroeg waarom u meer moest betalen als u de kolonie in de tussentijd niet had moeten binnenkomen, zeiden ze dat er gevolgen zouden komen als u niet zou betalen. In februari kwam een bendelid u zeggen dat u een extra schuld van 300 dollar moest betalen voor de periode waarin u niet gewerkt had. Weer protesteerde u en het bendelid zei dat u wist wat ze deden en dat er iets kon gebeuren. Begin maart, toen u de renta van die week aan het betalen was, kwamen twee bendeleden van de MS13 op u af en een van hen gaf u een slag in het gezicht. De andere zei opnieuw dat u de extra schuld voor november en december moest betalen. Toen u opnieuw protesteerde en zei dat u niet begreep waarom u die extra schuld moest betalen, zeiden ze dat u het zich zou beklagen als u het niet zou doen. Op 15 april was er een poging tot ontvoering van uw zoon Santiago op het moment dat hij de school verliet. Twee personen op een motor probeerden uw zoon vast te grijpen op het moment dat hij de microbus instapte, maar omdat hij het hand van de buschauffeur Giovanni vasthad en omdat andere ouders te hulp schoten, zijn de bendeleden er niet in geslaagd uw zoon mee te nemen. Giovanni belde uw echtgenote, die thuis was op dat moment, en zei dat ze de politie moest bellen om klacht in te dienen, maar dat deden jullie niet. Uw vrouw belde u vervolgens op en u kwam onmiddellijk naar huis. Die avond kreeg u een telefoontje van een bendelid van de MS die zei dat jullie geluk hadden gehad, maar dat u ooit zou betalen met bloed. Op dat moment besloot u dat jullie weg moesten. Die nacht nog vertrokken jullie naar een vriend van uw werk, David, in Ciudad Merliot, waar jullie een week verbleven tot 22 april 2019. U ging de dagen nadien nog werken en toen u op een avond uit de taxi stapte voor David's huis, zag u daar een motor die enkele meters achter u stopte en u vermoedde dat u in de gaten gehouden werd. Twee dagen later kreeg u telefoon dat ze wisten dat u in Ciudad Merliot zat en dat de MS u overal kon vinden. Daarop antwoordde u dat u toch altijd de renta had betaald en de man aan de telefoon repliceerde dat uw excuses niet belangrijk waren voor hem, dat u had gespot met de bendeleden en dat er gevolgen zouden komen. Toen besloot u samen met uw echtgenote om het land te verlaten. U vertrok met uw gezin naar het huis van uw schoonmoeder in Chalatenango, waar u verbleef tot uw vertrek uit El Salvador. Uw collega David vertelde u nadien dat er nog iemand naar u was komen vragen in het restaurant bij een andere collega van u genaamd William. Op 22 mei 2019 reisde u via Spanje naar België, waar u op 3 juni 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw eerste verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw kinderen, een verklaring door David Cienfuegos en een kopie van zijn identiteitskaart, een verklaring door Giovanni Cienfuegos en een kopie van zijn identiteitskaart en verschillende nieuwsartikels.

Op 16 april 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat het feit dat u een slag in het gezicht kreeg naar aanleiding van een geschil over renta geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op ernstige schade. Tevens werd vastgesteld dat uw vrees voor een verhoging van de renta louter hypothetisch was. Aan de poging tot ontvoering van uw zoon en de daaruit voortvloeiende problemen werd geen geloof gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 247 799 van 20 januari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 15 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in, nadat uw echtgenote reeds op 18 februari 2021 een tweede verzoek deed. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek. U voegt toe dat de bende nog naar u vroeg bij uw zus (...). Tot slot stelt u dat u nachtmerries hebt en dat u sinds twee weken uitslag hebt op uw achterhoofd, waarvoor u medicatie kreeg. Uw zoontje heeft eveneens last van nachtmerries en is hiervoor in behandeling bij een psychiater.

Om uw verklaringen te staven legt u de volgende documenten neer: een genotariseerde verklaring dd. 02/03/2021 van uw zus (...) waarin ze stelt dat men telefonisch naar u heeft gevraagd alsook een internetartikel over de algemene situatie in El Salvador en meer bepaald de rekrutering van jongeren. Uw echtgenote legde nog een attest voor van pedopsychiater Elisabeth Dugas dd. 1 februari 2021 die stelt dat uw zoontje (...) kampt met een post traumatische depressie.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er werd vastgesteld dat het feit dat u een slag in het gezicht kreeg naar aanleiding van een geschil over renta geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op ernstige schade. Tevens werd vastgesteld dat jullie vrees voor een verhoging van de renta louter hypothetisch was. Aan de poging tot ontvoering van uw zoon en de daaruit voortvloeiende problemen werd geen geloof gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 247 799 van 20 januari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat bendeleden nog naar u op zoek zijn en naar u vroegen bij uw zus (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is

op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Dat u bovendien vreest voor de rekrutering of verkrachting van uw kinderen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19, 22 en 23) is een louter blote bewering die u niet concreet staaft.

Uw medische problemen (u kampt met nachtmerries en uzelf hebt uitslag op uw achterhoofd) staafde u niet aan de hand van enige attesten (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12 en 22). Wat betreft dat het attest van een pedopsychiater die stelt dat uw zoonje kampt met een post traumatische depressie dient opgemerkt dat dit attest reeds beoordeeld werd in de beslissing tot niet ontvankelijkheid van het tweede verzoek van uw echtgenote. Daarnaast dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen de eerdere beoordeling niet wijzigen. Wat betreft de door uw zus neergeschreven verklaring dient opgemerkt dat een persoonlijke verklaring van een familielid geen objectieve bron is en er dus geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Het feit dat ze haar verklaringen heeft laten bevestigen door een notaris wijzigt hier niets aan. De voorgelegde algemene informatie heeft geen betrekking op uw persoonlijke individuele situatie.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielrelaas en voegt toe dat de bende nog naar hem vroeg bij zijn zus, dat hij nachtmerries heeft en dat hij sinds twee weken uitslag heeft op zijn achterhoofd, waarvoor hij medicatie kreeg en dat zijn zoon eveneens last heeft van nachtmerries en hiervoor in behandeling is bij een psychiater.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er werd vastgesteld dat het feit dat u een slag in het gezicht kreeg naar aanleiding van een geschil over renta geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie en onvoldoende ernstig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op ernstige schade. Tevens werd vastgesteld dat jullie vrees voor een verhoging van de renta louter hypothetisch was. Aan de poging tot ontvoering van uw zoon en de daaruit voortvloeiende problemen

werd geen geloof gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd per arrest nr. 247 799 van 20 januari 2021. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat bendeleden nog naar u op zoek zijn en naar u vroegen bij uw zus (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Dat u bovendien vreest voor de rekrutering of verkrachting van uw kinderen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19, 22 en 23) is een louter blote bewering die u niet concreet staft.

Uw medische problemen (u kampt met nachtmerries en uzelf hebt uitslag op uw achterhoofd) staafde u niet aan de hand van enige attesten (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12 en 22). Wat betreft dat het attest van een pedopsychiater die stelt dat uw zoonje kampt met een post traumatische depressie dient opgemerkt dat dit attest reeds beoordeeld werd in de beslissing tot niet ontvankelijkheid van het tweede verzoek van uw echtgenote. Daarnaast dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen de eerdere beoordeling niet wijzigen. Wat betreft de door uw zus neergeschreven verklaring dient opgemerkt dat een persoonlijke verklaring van een familielid geen objectieve bron is en er dus geen bewijskracht aan kan worden toegekend. Het feit dat ze haar verklaringen heeft laten bevestigen door een notaris wijzigt hier niets aan. De voorgelegde algemene informatie heeft geen betrekking op uw persoonlijke individuele situatie.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker citeert een stukje uit het arrest nr. 247 800 van de Raad, gewezen op 20 januari 2021 naar aanleiding van het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming waarbij verzoeker niet als vluchteling werd erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

De Raad stelt vast dat in voormeld arrest het arrest nr. 247 799 van 20 januari 2021, dat werd gewezen in hoofde van verzoekers echtgenote, werd hernomen.

Verzoeker hekelt het feit dat in voormeld arrest, zijn echtgenote een gebrek aan getuigenverklaringen wordt verweten en nu hij dit wel aanbrengt, er gesteld wordt dat dit “geen objectieve bron” is. Verzoeker wijst erop dat deze getuigenverklaring bevestigt dat ook familieleden nadien kunnen worden geïdendeerd zoals ook blijkt uit de COI Focus van 12 oktober 2020.

Waar verzoeker meent uit het door hem geciteerde deel van het arrest te kunnen afleiden dat een gebrek aan getuigenverklaringen wordt verweten, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van het arrest waarin echter de gebrekkige kennis van verzoekers echtgenote over het incident, zijnde de ontvoeringspoging van hun zoon, en het gebrek aan zich terdege te informeren over wat er bij de beweerde poging tot ontvoering precies gebeurd zou zijn, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering en de problemen daarrond. Het gegeven dat verzoeker thans een “getuigenis” van een familielid, zijnde zijn zus die overigens ook niet aanwezig was op het ogenblik van de beweerde ontvoering, neerlegt, kan dan ook geen ander licht werpen op deze vaststellingen. Overigens kan niet worden betwist dat deze getuigenis, die dateert van 2 maart 2021 en aldus na het voornoemde arrest werd opgesteld, eerder een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om bescherming waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Het feit dat verzoekers zus haar verklaringen heeft laten bevestigen door een notaris wijzigt hier niets aan.

De getuigenis is dan ook niet van aard om de zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde ontvoeringspoging van verzoekers zoon te herstellen. Waar verzoeksters zus in haar getuigenis tevens stelt dat zij dreigtelefoons heeft ontvangen om het nummer van haar broer te verkrijgen, merkt de Raad nog op dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker beweerde ontvangen dreigtelefoons, er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de dreigtelefoons die zijn zus vervolgens ontvangen zou hebben.

Het verwijzen naar de algemene informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat ook familieleden kunnen worden geïdendeerd volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker voert voorts aan dat de psychische toestand van zijn minderjarige zoon (waarvan zijn echtgenote een attest van behandeling neerlegde) helemaal niet zonder belang is nu hij het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging en het logisch is dat dit psychische littekens nalaat. Verzoeker citeert dienaangaande uit een richtlijn van “IARLJ” betreffende het gebruik van medische attesten in de asielpprocedure dat impliceert dat elk neergelegd medisch rapport met de nodige omzichtigheid dient benaderd te worden. Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker meent dan ook dat het aan verwerende partij toekomt om het bewijs te leveren waarom deze medische stukken niet als een nieuw element zouden moeten dienen om zijn dossier te heropenen en opnieuw een ten gronde onderzoek toe te laten.

De Raad stelt vooreerst vast dat het attest van psychiater Elisabeth Dugas van 1 februari 2021 neergelegd door verzoekers echtgenote tijdens haar volgend verzoek om internationale bescherming niet werd toegevoegd aan verzoekers administratief dossier en door de verwerende partij als bijlage bij haar verweernota wordt gevoegd.

In dit attest wordt melding gemaakt van een post-traumatische depressie bij verzoekers zoon. Het attest vermeldt klachten zoals moeilijkheden met slapen en concentreren, alsook een verminderd zelfvertrouwen, sociale terugtrekking en aanpassingsproblemen op school in België. Nergens wordt echter uitgelegd hoe, op basis van twee consultaties, de complexe diagnose van een post-traumatische depressie werd gesteld. Verder wordt opgemerkt dat een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekers zoontje zijn psychische problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een attest opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

In casu blijkt ook uit het voorliggende attest dat wat de mogelijke oorzaken betreft wordt verwezen naar de verklaringen dienaangaande van verzoeker en diens echtgenote namelijk de ontvoeringspoging van hun zoon en doodsb bedreigingen. Zoals hoger aangehaald, werd er echter door de Raad geen geloof gehecht aan de door verzoeker aangehaalde ontvoeringspoging van hun zoon. Het is niet is omdat in het neergelegde attest wordt verwezen naar deze verklaringen (*"la famille rapporte une tentative d'enlèvement au Salvador, des menaces de mort"*), dat dit zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoekers asielaanvraag, zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de beweerde vervolging zou kunnen aantonen gezien de psychiater enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoeker en diens echtgenote.

Een dergelijk attest geeft dan ook geen uitsluitend over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Dergelijke psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om bescherming maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. Hier moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog of psychiater zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat aan verzoekers verklaringen over de ontvoeringspoging van hun zoon geen geloof kan worden gehecht.

Dat verzoekers zoon, blijkens het attest aan een posttraumatische depressie lijdt, maakt nog niet dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor deze psychologische problemen.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat het vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig werd bevonden.

Gelet op de ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psychiater zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het attest aldus geen uitsluitend over de specifieke oorzaak van de psychische problemen van verzoekers zoon. Hieruit kan dan ook geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen deze psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van de psychologische problemen van zijn zoon. Verzoeker kan met een dergelijk attest dan ook niet aantonen dat zijn zoon daadwerkelijk het slachtoffer was van een ontvoeringspoging in El Salvador.

Verzoeker kan met de loutere verwijzing naar de richtlijnen van het IARLJ evenmin afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de bewijswaarde van het neergelegde attest. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de Raad wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat dat hij zich in een zelfde situatie bevindt als de door hem geciteerde rechtspraak van het EHRM en de Raad.

Waar verzoeker tenslotte stelt dat de neergelegde rapporten zelfs niet worden bekeken, laat hij na te verduidelijken over welke door hem neergelegde rapporten hij het heeft. In zoverre verzoeker doelt op het door hem bijgebrachte persartikel "*Organizacion internacional de trabajo*" wordt er in de bestreden beslissing correct gesteld dat dit louter algemene informatie betreft en geen betrekking heeft op verzoekers individuele situatie. De loutere vaststelling dat uit deze algemene informatie zou blijken dat de vroegtijdige rekrutering van kinderen en adolescenten voor illegale activiteiten van bendes of mara's één van de meest gevoelige realiteiten is in El Savador kan geenszins de waarachtigheid van de poging tot ontvoering van verzoekers zoon aantonen. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF